ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

«ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΠΑΙΔΕΙΑ ΓΙΑ ΛΙΓΟΥΣ ΚΙ ΕΚΛΕΚΤΟΥΣ!»

Όλγα Τσιλιμπάρη

Αυτές τις μέρες, δραστηριοποιείται στην Κέρκυρα ένα ευρύτερο αγωνιστικό μέτωπο, με τη συμμετοχή της σχολικής κοινότητας (εκπαιδευτικών-γονέων -μαθητών) και της τοπικής κοινωνίας (σωματείων, συλλόγων και φορέων), προκειμένου να μη μετατραπούν σε Πειραματικά δύο σχολεία της γειτονιάς, το 7ο Γυμνάσιο και το 4ο Γενικό Λύκειο.

Με τον γνωστό ετσιθελικό τρόπο, ο κυβερνητικός μηχανισμός ετοιμάζεται να αρπάξει, εν μια νυκτί, τις σχετικά καλύτερες από τις υπάρχουσες στο νησί άθλιες σχολικές υποδομές, να τις αδειάσει από μαθητές και εκπαιδευτικούς και να τις ζέψει στο νεοφιλελεύθερο άρμα της *«ποιότητας»* και της *«αριστείας»:* δηλαδή της **εκπαίδευσης για λίγους και εκλεκτούς.**

Με την προσθήκη των σχολείων αυτών στα τρία ήδη υπάρχοντα, πρότυπο 2ο ΕΠΑΛ, Πειραματικό 4ο Δημοτικό σχολείο και Πειραματικό 14ο Νηπιαγωγείο, χωροθετείται σε συγκεκριμένη περιοχή της πόλης **ένα δίκτυο πέντε«εκλεκτών», «ανώτερων» σχολείων,** που καλύπτουν όλες τις εκπαιδευτικές βαθμίδες. Ίσως και μια «πρότυπη» συνοικία στο μέλλον, ένας επίγειος παράδεισος για προνομιούχους, μακριά από τα αδιάκριτα βλέμματα της πλέμπας, μια ακόμα χρυσή ευκαιρία για realestatebusiness και εμπορευματοποίηση των πάντων, τύπου Ελληνικού;

Όπως για όλα τα κρίσιμα ζητήματα, έτσι και για το συγκεκριμένο, τα καθεστωτικά φερέφωνα επιδιώκουν να δημιουργήσουν ένα πυκνό σύννεφο αποπροσανατολισμού.

Μεταθέτουν τη συζήτηση από το επίδικο των ιδιωτικοποιήσεων και της καταλήστευσης του δημόσιου πλούτου στις **ιδεολογικές πομφόλυγες της ποιότητας και της αριστείας.**

Οι εκπαιδευτικές και τοπικές συλλογικότητες της Κέρκυρας, από την πλευρά τους, ανοίγουν, επάξια και τεκμηριωμένα, μια εκτεταμένη βεντάλια **επιχειρημάτων, εκπαιδευτικών, κοινωνικών και αξιακών,** για να στηρίξουν τον αγώνα τους. Στο πλαίσιο αυτής της προσπάθειας, αξίζει σίγουρα μια πιο εκτεταμένη αναφορά στο χαρακτήρα των πρότυπων και πειραματικών σχολείων και στο ρόλο τους, μαζί με τα Ωνάσεια, ως **πολιορκητικών κριών για την ολοκληρωτική άλωση και διάλυση της δημόσιας εκπαίδευσης.**

Το συνολικότερο πλαίσιο δημιουργίας ενός εκπαιδευτικού μηχανισμού **ακόμα σκληρότερης ταξικής επιλογής** έχει ήδη στηθεί από τα κυβερνητικά επιτελεία: Αξιολόγηση / κατηγοριοποίηση σχολικών μονάδων και εκπαιδευτικών, πολλαπλασιασμός των εξεταστικών φραγμών (ΕΒΕ, τριπλές ενδοσχολικές πανελλήνιες στο λύκειο), μανατζεροποίηση των θέσεων ευθύνης στην εκπαίδευση, άνοιγμα των θυρών σε ιδιώτες χορηγούς και επιχειρήσεις μέσω ΣΔΙΤ, ακαδημιών επαγγελματικής εκπαίδευσης και προνομιακών χρηματοδοτήσεων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων.

Προκειμένου να θωρακιστεί αυτή η στρατηγική επιλογή, εντείνεται ο **αυταρχισμός και η καταστολή,** καλλιεργείται κλίμα εκφοβισμού και ασκούνται σωρηδόν πειθαρχικές διώξεις εναντίον των εκπαιδευτικών. Οι εκπαιδευτικοί και τα σωματεία τους προασπίζουν βασικά κοινωνικά, δημοκρατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα, αντιτιθέμενοι με σθένος στις αντιλαϊκές πολιτικές. Υπερασπίζονται τον δημόσιο χαρακτήρα της εκπαίδευσης και δεν διαγκωνίζονται για «τη θεσούλα τους» ή για «το δικαίωμα στην τεμπελιά και στη μετριότητα», όπως τους συκοφαντούν.

Τα πρότυπα σχολεία υπηρετούν την συντήρηση του αστικού ιδεολογήματος της **ανόδου μέσω σκληρής προσπάθειας και ατομικής αξίας,** που είναι απαραίτητο για την αποτελεσματικότερη χειραγώγηση των υπό εκμετάλλευση τάξεων. Ακόμα και το ίδιο το όνομά τους επιβεβαιώνει την κυριαρχία αριστοκρατικών και ελιτίστικων αντιλήψεων και τις πρακτικές διαχωρισμού των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων• αποτελεί ομολογία των ιθυνόντων ότι, στον κόσμο της καπιταλιστικής κερδοφορίας, το αγαθό της μόρφωσης, όπως και ο υπόλοιπος παραγόμενος από τους εργαζόμενους κοινωνικός πλούτος, δεν πρέπει να ανήκουν σε όλους, τουλάχιστον στην ποιοτικά ανώτερη και ευγενέστερη μορφή τους.

Τα πειραματικά σχολεία υποτίθεται ότι εξυπηρετούν, σε στενή σύνδεση με τα πανεπιστήμια, την δοκιμαστική εφαρμογή πρωτοποριακών εκπαιδευτικών αρχών, προγραμμάτων και

μεθόδων.

Βέβαια, ακόμα και στο πλαίσιο της ίδιας της αστικής επιστημοσύνης, είναι δύσκολο να εξηγηθεί πώς διασφαλίζεται η εγκυρότητα του δείγματος, άρα και των συμπερασμάτων από οποιοδήποτε τέτοια πειραματική εφαρμογή, σε ένα σχολικό περιβάλλον κοινωνικά και παιδαγωγικά «αποστειρωμένο», με χαμηλό βαθμό ταξικής, κοινωνικής και μορφωτικής ανομοιογένειας, άρα ουσιαστικά τεχνητό.

Σήμερα, πλέον, ούτε καν η σύνδεση με το πανεπιστήμιο δεν ισχύει για τα σχολεία που άρον άρον μετατρέπονται σε πειραματικά. Ισχύει, όμως, όπως και για τα Ωνάσεια σχολεία, η προνομιακή χρηματοδότηση των πειραματικών σχολείων μέσω χορηγιών, δωρεών και άλλων ιδιωτικών πηγών. Ακριβώς, λοιπόν, ο μελλοντικός τους ρόλος, ως σχολείων για λίγους και εκλεκτούς, μέσα σε ένα τοπίο **απέραντης εκπαιδευτικής και κοινωνικής ερήμωσης,** επιτάσσει την «εξυγίανσή» τους από οτιδήποτε θυμίζει σχολείο που αντιστοιχεί σε κράτος πρόνοιας, αρχικά με την εκδίωξη μαθητών της γειτονιάς και εκπαιδευτικών με μόνιμες θέσεις εργασίας.

Ακολουθεί η επιλογή μαθητών, αρχικά με κλήρωση, αργότερα ενδεχομένως και με εξετάσεις, στους οποίους θα επιβάλλεται ανελέητη εντατικοποίηση και βαθμοθηρία, ανώτερη του μέσου όρου, και όποιος αντέξει...

Η δε στελέχωση με εκπαιδευτικούς θα στοχεύει να εξασφαλίσει ανταγωνιστικούς και πειθήνιους υπαλλήλους, που όσο υψηλότερα θα είναι τα τυπικά προσόντα τους τόσο μεγαλύτερος θα είναι και ο φόβος τους μήπως χάσουν την με τόσες δοκιμασίες, κρίσεις, αξιολογήσεις και υποκλίσεις κερδισμένη επισφαλή θέση εργασίας τους. Και ο νοών νοείτω, σε ό,τι αφορά το παιδαγωγικό και επιστημονικό τους ανάστημα...

Ο αγώνας για την διατήρηση των σχολείων γειτονιάς και την αποτροπή της **κατηγοριοποίησης σχολείων, μαθητών και εκπαιδευτικών** είναι αγώνας για μια ανθρώπινη ζωή και καθημερινότητα. Δεν έρχεται από το παρελθόν, δεν γίνεται για να μην «ξεβολευτούν» κάποιοι, δεν στοχεύει στην εξίσωση προς τα κάτω, όπως αναίσχυντα διατείνονται αυτοί που καταληστεύουν τις ζωές μας και τα δημόσια αγαθά.

Ο αγώνας αυτός έρχεται από το μέλλον. Είναι κομμάτι του ευρύτερου αγώνα για την υπεράσπιση, διατήρηση και επέκταση των δημόσιων αγαθών. Εκφράζει, σε στοιχειώδη μορφή και με αντιφάσεις, την βαθιά κοινωνική ανάγκη αλλά και εν σπέρματι δυνατότητα της εποχής μας για συλλογική οικειοποίηση του κοινωνικού, άρα και μορφωτικού πλούτου από

τους ίδιους τους παραγωγούς του. Στο επίπεδο της εκπαίδευσης, η αναγκαιότητα αυτή συμπυκνώνεται στην απαίτηση: **Μόρφωση και καλύτερα σχολεία για όλα τα παιδιά!**

Η Όλγα Τσιλιμπάρη είναι συνταξιούχος εκπαιδευτικός